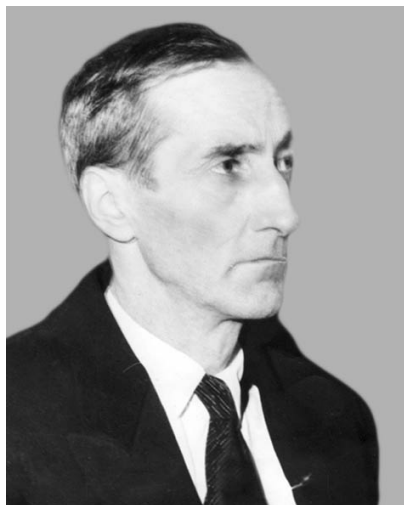

ЛУЧИЦЬКИЙ Ігор Володимирович (10(23). 04. 1912, Варшава — 30. 09. 1983, Москва) — геолог. Син [Володимира](#), онук [Івана](#) та [Марії Луцицьких](#). Доктор геолого-мінералогічних наук (1957), професор (1964), член-кореспондент АН СРСР (1968). Премія ім. О. Карпінського АН СРСР (1975). Державні нагороди СРСР. Учасник 2-ї світової війни. Закін. Моск. геол.-розв. інститут (1936). Працював 1934–37 у Всесоюз. інституті мінерал. сировини; 1937–40 та 1945–49 — в Інституті геол. наук АН СРСР (обидва — Москва); водночас 1936–37 та 1945–49 — у Моск. університеті; 1949–50 — нач. Центр. мінералого-петрогр. лаб., 1951–53 — гол. геолог Краснояр. темат. експедиції Геол. упр. «Єнісейбуд»; 1954–56 — завідувач кафедри петрографії Чернів. університету; 1956–61 — у Геол. інституті Зх.-сибір. філії АН СРСР (м. Красноярськ); від 1961 — в Інституті геології та геофізики Сибір. відділ. АН СРСР (м. Новосибірськ); 1963–79 — зав. лаб. експерим. тектоніки; водночас 1962–71 — проф., 1971–79 — завідувач кафедри заг. геології Новосибір. університету; від 1979 — засн. і завідувач відділу палеовулканології Інституту літосфери АН СРСР (Москва). 1981–83 був головою палеовулкан. комісії Петрогр. комітету АН СРСР та палеовулкан. секції Наук. ради з тектоніки Сибіру та Далекого Сходу Сибір. відділ. АН СРСР. Напрями наук. дослідж.: палеовулканологія (один з основоположників), тектоніка, тектонофізика та моделювання тектоніч. процесів, петрографія докембрію Сх.-європ. платформи.

Провадив геол. дослідж. у р-нах Сх. Забайкалля, Краснояр. краю, Іркут. обл. та гір Пд. Сибіру, розробив сучасні уявлення про геол. структуру цієї тер. Дослідж. у межах Ангара-Ілім. межиріччя стали основою для складання геол. карт Пд. Сибір. платформи, на тер. Саяно-Алтай. гірської області — геол. і геофіз. карт Пд. Краснояр. краю. Сформулював низку нових положень щодо тектоніки Центр. Сибіру; обґрунтував нар.-госп. значення нефелін. руд пн. частини Кузнец. Алатау для будівництва найбільшого в СРСР Краснояр. алюм. заводу; брав активну участь в роботах з підрахунку запасів магнетитів Єнісей. кряжа, в розробленні проблеми «Девон. нафта». В останні роки переважно займався дослідж. у галузі тектон. експерименту в умовах високих тисків і т-р, а також на еквівалент. матеріалах. Створення нестандарт. приладів і проведення на них експериментів дозволило вивчити геол. властивості широкого класу гір. порід у різноманіт. термодинам. умовах, що дало можливість по-новому висвітлити утворення будиначу, складок, т. зв. холод. інтрузій тощо.

Основні праці

Основные черты вулканизма Восточного Забайкалья. Москва; Ленинград, 1950; Вулканизм и тектоника девонских впадин Минусинского межгорного прогиба. Москва, 1960; Сравнительная палеовулканология среднего и верхнего палеозоя юга Сибири и Восточного Казахстана. Новосибирск, 1966 (співавт.); Эксперименты по деформации горных пород в обстановке высоких давлений и температур. Новосибирск, 1967 (співавт.); О значении эксперимента в геологии // Пробл. теор. и регион. тектоники: К 60-летию академик А. Л. Яншина. Москва, 1971; Основы палеовулканологии. Москва, 1971. Т. 1–2; Вопросы палеовулканологии: Избр. тр. Москва, 1988; Тектоника и вулканизм. Вопросы экспериментальной тектоники: Избр. тр. Москва, 1989.

Рекомендована література

1. Жизнь, отданная геологии. Игорь Владимирович Луцицкий (1912–1983): Очерки. Воспоминания. Материалы. Москва, 2012.

[Д. Є. Макаренко](#), [С. Б. Шехунова](#)

Бібліографічний опис:

Лучицький Ігор Володимирович / Д. Є. Макаренко, С. Б. Шехунова // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-59509>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).